

18 Novembre, 2017

En record del germà Andreu

JOAN ARGILÉS
CISCART

Ho he recordat ara, com si fos ahir, el germà Andreu venia corrents per la plaça del Monestir de Montserrat, allí m'hi portaven cada estiu els meus pares quan era petit. Era al capvespre. Els estiuejants de l'agost estaven amatents a les seves paraules:

— Han apallissat uns nois escoltes i uns xicots del Centre excursionista. Han vingut els de la OJE.

El poder establert actuava sovint contra els *rebels* al sistema de la dictadura, els quals s'amagaven sota les ales de les parròquies o de bons frares com el germà Andreu.

Han passat ja ara cinquanta anys i ens hi trobem ara altra vegada. Veiem "españolistes amb les seves banderes, superbs ells actuant amb violència, perquè tenen el seu dret, el del poder *legal*. Nosaltres no la teníem aquell poder *legal*.

És que ells no han anat a les mateixes escoles que nosaltres? no han passat per l'escoltisme? pel centre excursionista? pels mestres de Rosa Sensat? pels pastorets, els castellers o la coral o la banda de gralles i bastons? o de tantes i tantes institucions de la nostra societat?

Malauradament, a l'Arrimadas no li han ensenyat res de tot això, l'Albiol no ha passat pels nois escoltes, li hauria anat molt bé fer els pastorets de dimoni, el Mariano Gomà no va pouar els nostres valors d'aquest país, era a Madrid.

I tot esguardant una i altra vegada les imatges (que a ells els hi neguen a les seves teles) de les batusses del dia del referèndum hi veig homenots alts i fornits aixecant els braços quan amb un sol ventallot hauria tombat aquells desgraciats violents sense cervell?

Aquí hi ha molts anys de treball pedagògic, això no s'improvisa, vosaltres en dieu *bonisme*, nosaltres en diem civilització. Ens titlleu de victimistes i, tanmateix, no fem res més que reclamar allò que és nostre. Perquè no sou els amos absoluts. I ens diuen que hem de tocar de peus a terra

No, germà Andreu, no ens barallarem, no respondrem amb violència, perquè la xingaripen (guerra) és la ruïna

que hem comès un error, perquè ho podem perdre tot, us atorgueu aquest dret de prendre'ns-ho i encara renyar-nos cínicament.

Un dia, quan va morir el dictador, ens va deixar volar una mica, sempre imposant les vostres condicions i nosaltres ho vam acceptar. Però avui ja no ho volem acceptar. Qui sou per establir les regles del joc imposar els vostre jutges i fiscals, els de l'antic TOP al que simplement va canviar de nom, cadells ensinistrats per a mossegar als nostres representants que no fan altra cosa que respondre democràticament els desitjos del meu poble?

No, germà Andreu, no ens barallarem, no respondrem amb violència... perquè ,com diu el meu amic gitano, la *xingaripen* (guerra) és ruïna. I ells es quedaran sols amb la seua violència. La seua força s'afeblirà esdevenint solament una pataleta de nois malcriats, que no els han ensenyat els valors que nosaltres hem pouat durant tants anys: I vencerem, estiguen-ne segurs.

I sinó, venceran els nostres fills, perquè aquest és el camí. Nosaltres de moment mentalment ja som superiors. Un és sempre superior a la fera. Per això vencerem. Eu!